

ENTREVISTA A ENRIC PÉREZ, director dels cines Verdi i de la distribuïdora Sherlock Films

«El subtitulat bilingüe és un remei contra la crispació»

JULIÁN GARCÍA, 7.01.10

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA,

Enric Pérez, de 54 anys, assegura que quan va obrir els Verdi, el 1987, algú «va vaticinar que al cap d'un any moririen». El malastruc es va equivocar. Pérez té nou sales a Barcelona (Verdi i Verdi Park) i cinc a Madrid, on resideix i des d'on dirigeix també la distribuïdora independent Sherlock Films. Amb l'estrena de 'La grandesa de viure', Pérez proposa un experiment per intentar mitigar les tensions de la futura llei del cine, almenys en la versió original: el doble subtitulat en castellà i català.

-Distribuïdors i exhibidors han posat el crit al cel amb l'avantprojecte de la llei de cine català. Opinen que l'obligatorietat de projectar en català el 50% de les pel·lícules és la sentència de mort per al sector. ¿Hi està d'acord?

-Bé, jo entenc la seva postura, encara que cal diferenciar entre cine doblat i el subtitulat. Jo no sóc exhibidor ni consumidor de cine doblat, però m'adono que la indústria no està preparada per fer el que pretén la llei. Les sales han fet uns grans esforços econòmics per adaptar-se tecnològicament als nous temps, es viuen moments dificultosos i hi ha grans dubtes que l'assistència al cine en català sigui o no l'adequada.

-Vostè sembla haver trobat la solució per al cine en versió original: el doble subtitulat en castellà i català.

-Jo el que he pretès amb aquesta iniciativa és que els cines Verdi no hagin de desaparèixer. L'avantprojecte de llei ens imposa l'obligació de projectar subtitulades en català les pel·lícules que s'estrenin en VO des de la primera còpia. I això posava en perill la diversitat cultural i, per extensió, la nostra raó de ser.

-¿A què es refereix, exactament?

-Al redactar la llei, el Govern, d'alguna manera, ho va fer pensant en la gran indústria. Probablement no sabia que als Verdi moltes vegades projectem pel·lícules que només programem nosaltres i de les quals només hi ha una còpia. Si nosaltres no existíssim, les distribuïdores no portarien aquestes pel·lícules. No els sortiria a compte. I si només hi ha una còpia en català, probablement les distribuïdores tampoc portarien aquestes pel·lícules, fet que posaria en perill la diversitat cultural que proposem des dels nostres cines. Si ens veiéssim obligats a programar superproduccions com *2012*, potser hauríem d'abaixar la persiana, perquè no tindria sentit que existíssim.

-Li deia abans que el subtitulat bilingüe sembla una bona solució...

-Bé, busca ser una mà parada, una mesura conciliadora, un remei contra la crispació. Miri, el cine està passant per uns moments molt difícils per culpa de la pirateria, perquè, com tothom sap, Espanya és el país número u d'Occident en descàrregues il·legals: no s'ha legislat absolutament res sobre aquest tema i ens està fent molt de mal. La indústria ho està passant malament, i és lògic que estigui preocupada davant una llei que

fixa quotes i sancions. En qualsevol cas, la solució als problemes del cine doblat l'hauran de trobar els que distribueixen i exhibeixen cine doblat, perquè jo prefereixo no parlar d'aquest tema. El meu àmbit, reitero, és la versió original.

-¿Té constància que altres distribuïdores de cine en VO s'adheriran a la seva proposta?

-No és una cosa que depengui de mi. M'agradaria poder oferir al meu públic moltes més pel·lícules amb doble subtitulat, que la gent s'hi acostumi, perquè si a Bèlgica i Suïssa és una cosa habitual des de fa anys, a Catalunya som prou desperts per fer el mateix. Els exhibidors no escriuen els subtítols a sobre de les pel·lícules. És una cosa que depèn de les distribuïdores, i la majoria estan ubicades a Espanya i et diuen que la llei del cine català és una llei territorial, i que a veure si s'atreveixen a multar-los, que ja recorreran a Brussel·les o on sigui. Intentaré convèncer-los, no pas exigir-los, utilitzant unes paraules que em va expressar el dia de la Nit de Nadal el secretari de Cultura de la Generalitat, Eduard Voltas.

-¿Es poden conèixer aquestes paraules del secretari?

-Doncs que si tots fessin el mateix que he fet jo, no hi hauria cap llei del cine. Vam estar parlant 40 minuts i em va felicitar per la iniciativa. Fins i tot s'ha compromès a la tornada de vacances a retocar l'article de la llei que fa referència a la versió original: en lloc de parlar de la primera còpia per obligar a subtitular en català, parlarà de la segona còpia. Si la meua mobilització per intentar conciliar les parts ha aconseguit això, ja és molt... I a partir d'aquí m'agradaria poder continuar fent-ho amb més pel·lícules, no només amb les de la meua petita distribuïdora.

-¿Vostè què opina de la llei?

-(Silenci) La llei és una promesa electoral que, per desgràcia, s'ha posat en marxa de pressa perquè s'acaba aquesta legislatura. Seria millor que no hi hagués una llei, sinó que s'hagués arribat a un acord entre indústria i Estat, atenent a una realitat... La pregunta, i la plantejo jo, que des de la transició he distribuït i projectat molt cine en català, és per què ara, amb una democràcia consolidada i escolarització en català, no es vol veure cine en català: l'any passat va ser un fracàs la versió doblada al català de *Vicky Cristina Barcelona*, quan el 1981, acabats de sortir d'una dictadura, es va estrenar *L'home elefant* a l'Aribau en català i el cine estava ple tots els dies.